

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αἴ! Δέσποτα, τοῦ, τοῦ, τοῦ! μπου, μπου, μπου! . . .

— Τί εἶναι πονηρέ μου; τί ἔχεις;

— Τί ἔχω, καί τί νά μὴν ἔχω, ὁποῦ κάλλιον εἶχα νά πέσω νεκρὸς εἰς τὴν γῆν (τοῦ, τοῦ, τοῦ, κρύο! . .) ἢ τοῦλάχιστον ἀφοῦ ἔπεσα, νά μ' ἐρρίπτεν ὁ διάβολός μου εἰς χεῖρας ἑνὸς ὑπουργοῦ, (μποῦ, μπου, μπου, κρύο, κρύο!) . . . καί τὸ δαιμόνιον λέγον ταῦτα ἐπήδα μορφάων κωμικῶτατα.

Ὁ Ἀβδηρίτης ἐκάγχασε.

— Βέβαια γελᾷς, ἡ εὐγενεία σου, ἀλλ' ἐγὼ ἐπάγωσα ἀπὸ τὸ κρύο καὶ κάπα δὲν ἔχω· καὶ καθὼς καταλαμβάνω σκοπὸν δὲν ἔχεις νά μ' ἀγοράσῃς τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα.

— Αἴ, δὲ καλὸ τυχο καὶ σὺ, ἀπὸ τοῦδε κλέγεις, ἃς ἦναι καλὰ οἱ συνδρομηταὶ μας, εἰσέτι δὲν εἰσεπράξαμεν, οὔτε τῆς πρώτης τριμηνίας τὸ ἀντίτιμον, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, λοιπὸν καταλαμβάνεις, ὅτι ἔχομεν νά λαμβάνωμεν τόσα. . .

— Ὅσα καὶ τὸ δημόσιον ταμεῖον καθυστερήματα, δηλαδὴ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς εἰσπρακτέα. . .

— Βέβαια!

— Αἴ! ἐκατάλαβα λοιπὸν τί κάπα θὰ φορέσω, ἂν περιμένω νά συνάξῃς τὰ καθυστερούμενά σου. Ἐνῷ ἂν ἤμην εἰς χεῖρας ἑνὸς ὑπουργοῦ, ἐν ἔνταλμα ἐπ' ὀνόματί μου, ὅπως καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ συντάκτου τῆς ἐλπίδος, ἢ τῆς Ἀνατολῆς· μία κάπα καὶ τὸ καλόν σου δαιμόνιον ἀπὸ ταῖς καλαῖς. Ἄκουσε ἀλήθεια δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἡμисυντάκτης τῆς ἐφημερίδος σου;

— Αἴ, καὶ ἂν ᾔσαι;

— Αἴ! καὶ ἂν ᾔμαι, τότε θέλω νά πωλήσω τὸ μέρος μου, νά γίνω ὑπουργικός.

— Ὑπουργικός; ὑποθέτω διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἐγίνατε, κύριε ἡμισυντάκτα, καὶ ὑπουργικός, τί θὰ κερδίσετε παρακαλῶ;

— Τί θὰ κερδήσω; Ἄκουσε, πλὴν μὴ εἰρωνίας· πρῶτον καὶ κύριον κάπα, καθὼς ὁ συντάκτης τῆς Ἐλπίδος οἰκόπεδα, τῆς Ἀνατολῆς χρυσὰ μαστίγια ὁ Καμπόρογλους κοιλίαν καί. . .

Λοιπὸν δεύτερον, ἤθελα χαίρει τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, ὅστις ἐνῶ ἄλλοτε ἦτο φίλος μου, σήμερον ἔμως . . . ἔχει κοκκίδας· τρίτον, ἤθελα ἔχει μίαν ψῆρον εἰς τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια, καθὼς καὶ τινες ἄλλοι. . . ψῆρος, ἥτις ἂν καὶ θὰ ἐλέγετο ἡ ψῆρος τοῦ διαβόλου, πάντοτε ἔμως ἤθελεν εἶσθαι σεβαστή· καὶ ἐνώπιον αὐτῆς, ὅπως ἐνώπιον τῆς πονηρᾶς γραφίδος τοῦ συντάκτου τοῦ Αἰῶνος, ἤθελεν κῆπτει αἱ ἀποθεματικαὶ δραχμαὶ τοῦ ταμείου μας, καὶ κύλα, κύλα, εἰς τὸν κορβονᾶ μου. ὅπως καὶ αἱ τοῦ κληῖρου εἰς τὸν ἰδικόν του, ἤθελεν ἐντὺς ὀλίγου τῷ δώσει τὸ σχῆμα τῆς σεβαστῆς κοιλῆς τοῦ καμπούρογλου, καὶ κατόπιν ἐβλέπομεν ἂν μοὶ ἐνπιστεύοντο καὶ τῆς καρδίας των τὸ ἀντικείμεν, ὅπως καὶ τοῦ ταμείου (ὅχι βεβαια τοῦ κεντρικοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἰδικιτέρου) καὶ τί τιμῇ, τί τιμῇ τότε δι' ἓνα διάβολον ὑπουργικόν.

— Ναὶ ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ εἴπῃ τις—εἶμαι ὑπουργικός, — διὰ νὰ κερδίσῃ ὅλα αὐτά.

— Ὅχι, ἀλλ' εἰπέ πῶς εἶναι καὶ δύσκολον· τώρα μὲ κᾶμνεις καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω τοῦλάχιστον ἑκατοντάκις ἐνώπιόν σου ἀπνευστί, χωρὶς οὔτε νὰ βῆζω, οὔτε νὰ ἐρυθραίσω.

Ναὶ, πλὴν δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸ εἴπῃς, πρέπει νὰ δώσῃς καὶ δείγματα τῆς ὑπουργικότητός σου, δηλαδὴ νὰ γράφῃς ὑπουργικὰ, νὰ λαλῇς ὑπουργικὰ.

— Ὡ, αὐτὸ δὲ νὰ γράφῃ τις ὑπουργικὰ εἶναι τὸ ἀπλούστερον, τὸ εὐκολότερον πράγμα ἀρκεῖ ὀλίγα μόνον νὰ εἰξέρῃ γράμματα, διότι τὰ ἐπίλοιπα τὰ προσθέττει ἡ ἐννοια τῆς λέξεως ὑπουργικός! . . . Τὸ νὰ λέγῃ ἔμως δὲν ἠξεύρω, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι πρὸ πάντων χρειάζεται σοφιστήτης καὶ αξιοπρέπειας, νὰ ἀνοιγοκλείῃς ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς του, ποτὲ νὰ μὴ τελειώῃς μίαν φράσιν, ἀλλὰ πάντοτε νὰ τὴν διακόπτῃς μὲ ἓν σου μειδιάμα, ὅτε μὲν πονηρὸν, ὅτε δὲ πάλιν ἀθωότατον ὅσον δίδεται.

— Ἔτσι αἱ! καὶ ἂς ἀκούσωμεν παρακαλῶ πῶς ἠδύνασο νὰ γράφῃς, εὐφυστάτέ μου, καὶ κατόπιν θὰ ἰδῶ τὴν εὐτροσίαν τῆς γλώσσης καὶ τὰ πονηρὰ μειδιάματα ἢ τὰς ἀθωότητάς σου.

— Ἀκουσε λοιπὸν, εἶπε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἔλαβε θέσιν ἐφημεριδογράφου ὑπουργικοῦ, δηλαδὴ ὕψωσε τὰς ὀφρεῖς καὶ ἐνεδύθη πορφυροῦν κοιτωρίτην, ἤρουν σιταγματικόν, καὶ θέσας χάρτην καὶ γραφίδα ἐνώπιόν του, ἔλεγε, προσποιούμενος διθῆν, ὅτι γράφει.

Συμπολῖται!

Δὲν εἶμαι ὑπουργικός, μὰ τὴν Πατρίδα! μισῶ μάλιστα τοὺς ἀνικάνους ὑπουργούς, τοὺς νωθροὺς, τοὺς ξενοφρονοῦντας, τοὺς οἰηματίας, ἐκείνους οἵτινες διὰ νὰ λέγωνται ὑπουργοί, κατέχουν τῶν ὑπουργῶν τὰς θέσεις, καὶ κᾶμνουν τὸν λαὸν νὰ πτωχαίνῃ διὰ νὰ πλουτίσουν αὐτοὶ, δόξης. Εἶμαι πατριώτης, καὶ πατριώτης μὰ τὴν πατρίδα! ἐξ ἐκείνων οἵτινες θάρουν κουκούλια. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ βρῶ πρῶτος ἐγὼ, εἰς χολὴν καὶ ὄξος τὸν δημοσιογραφικὸν κάλαμόν μου, καὶ

κηρυχθῶ ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος λαοῦ, ἂν μόνον ἐννοήσω, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ κυβέρνησις παρέλυσε, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ διωρίσῃ οὔτε ἓνα ἔπαρ-
χον θήρας· ἂν πεισθῶ, ὅτι ἐν γνώσει διατηρεῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀ-
στυνομίας, ἥτις ἀπὸ τινος κατέστη τὸ θέατρον καὶ ἡ διασκέδασις τοῦ
κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας, ὅτι καὶ πεινῶμεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ
διψῶμεν, καὶ τέλος πάντων ὅσα κακὰ συμβαίνουσι γενικῶς εἰς τὸν
τόπον εἶναι αἰτία ἡ κακὴ ἐσωτερικὴ κυβέρνησις.

Πλὴν μὰ τὴν Πατρίδα! ἔχω ἀρχὰς καὶ πεποίθησιν, ὅτι ἐκεῖνος
ὅστις ἀναδέχεται νὰ φέρῃ ὡς ἡ κάμηλος τὸ βάρος ὁλόκληρον ἐνὸς
ὑπουργείου, πρέπει νὰ ᾔναι ἱκανὸς καὶ τίμιος πολίτης, μὲ αἰσθήματα
ἐλληνικά, καὶ ἀδιάφορον εἰς τί ἔνδυμα (πολιτικὸν πάντοτε) τὰ περι-
κλείει . . . ! Λοιπὸν ἐστὲ βέβαιοι, συμπολίται, ὅτι ἔχετε ἐν ἑμοὶ ἓναν
Ἄργον πολυόμματος, ἄγρυπνον φύλακα τοῦ Συντάγματός σας καὶ
ἅμα ἰδῶ, ὅτι ἐν φύλλον, μία κεραία ἐκ τοῦ χάρτου αὐτοῦ ἐρρίφθη ἔξω.

— Πατριῶται! θὰ κράξω, τὸ σύνταγμα ὁλόκληρον καταστρέφε-
ται, κάτω τὸ ἀνίκανον τὸ ξενόφρον ὑπουργεῖον! καὶ μὰ τὴν πατρίδα!
σήμερον γελάτε, ἀλλ' αὔριον θὰ κλαύσετε, διότι . . .

— Εὐγε! δαιμόνιον.

— Ἄφες δὲ ν' ἀκούσῃς καὶ τὸ διότι. — Διότι ἐν ὑπουργεῖον τὸ
ὁποῖον ἐκφυλλίζει καὶ τὰ 105 ἱερὰ ἄρθρα τοῦ συντάγματος, ἐπόμενον
καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις του νὰ ᾔναι παράλυτος καὶ διεφθαρμένη.

— 'Η δικαιοσύνη του ἀγρία καὶ μεροληπτικὴ.

— Τὰ Οἰκονομικά του, ἐμβάτε σκύλοι ἀλέσετε καὶ ἀλεστικά μὴ
δώσετε.

— Τὰ Ναυτικά του πληξαῦραι, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— 'Η παιδεία του Παπαδῆς καὶ Καλόγηροι. Πλὴν τὸ σημερινὸν
ὑπουργεῖον μὰ τὴν Πατρίδα . . .

— Αἱ! ἀρκεῖ, ἄφες τὸ σημερινὸν ὑπουργεῖον καὶ τὴν Πατρίδα,
νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ κυβερνᾶται ἐλεύθερα· δὲν θέλω νὰ προσθέσῃς,
οὔτε ν' ἀφαιρέσῃς ἐν ἱῶτα.

— Πλὴν μίαν παραβολὴν, παρακαλῶ.

— Ἄς λείπουν αἱ παραβολαί, παρακαλῶ, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι εἶσαι
θαῦμα δι' ὑπουργικὸς ἐφημεριδογράφος, ἀλλ' ἡ κάπα τὴν ὁποίαν θὰ
κερδίσῃς ἐκ τῆς ὑπουργικότητός σου, κάμνεις καλὰ, χωρὶς ἀμφιβολίαν,
νὰ τὴν ἀφιερῶς εἰς ἓν ἀπὸ τὰ κενὰ δωμάτια τοῦ σκιεροῦ Μεν-
δρεσέ διὰ νὰ μὴ κοπιᾷς καὶ τὴν σύρῃς μαζύ σου.

— Ἐκατάλαβα, αἱ προλήψεις σου, προλήψεις πάντοτε.

— Διότι αὐτὰ βέβαια τὰ ὑπουργικά σου ἄρθρα, τὰ φοβερά, θὰ τὰ
δημοσιεύσῃς εἰς τὸν 'Αβδηρίτην;

— Ἐννοεῖται!

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἐννοεῖται, μάθε ἀνόητο, ὅτι ἡ σημερινὴ πολιτικὴ . . .

— Μὲ συγχωρεῖς, Δέσποτα, εἰπὲ ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ μὴν ἀναφέρῃς σὲ
παρακαλῶ — πολιτικὴ — αὕτῃ εἶναι ἡ συμφωνία μας.

— Καλὸ. — Λοιπὸν σήμερον, μόλις θελήσῃ τις νὰ ρίψῃ μίαν μόνον

φράσιν, εἰς ἔπαινον τῶν κυρίων ὑπουργῶν, ἀρκεῖ αὕτη νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἐφημερίδα μὴ χαίρουσαν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἰδοὺ τὸ φύλλον θεωρεῖται ἐπιλήψιμον καὶ κατὰσχεται· χολομανοῦσιν οἱ κύριοι ὑπουργοὶ καὶ ὁ τύπος ὁ ταλαίπωρος ὁ θέλων νὰ πανηγυρίσῃ τὰς αὐτῶν ἐξοχότητας ὑφίσταται τοῦ *Λευαριου* τὰ βάσανα.

— Μὰ τί ἀνάθεμα! λοιπὸν, δὲν ἡξέβρουν οἱ κύριοι τυποδιῶκται, ὅτι μία ἐφημερίς ἐκδίδεται τύποις, καὶ ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος . . .

— Μάλιστα· τὸ εἰξέβρουν, πλὴν ὡς ἔλεγε εἰς ποτε ποιητῆς·

Εἶν ἐλεύθερος ὁ τύπος φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς·

— Τότε λοιπὸν, μήτε νὰ λαλήσῃ ὑπουργικὰ δὲν μ' ἔρχεται ὄρεξις.

— Ὄχι δὲ, ἐπεθύμουν νὰ σ' ἀκούσω.

— Ἰδοὺ, λόγου χάριν· ἐνδύομαι, ὅχι θέβαια ἀγνώριστα ὡς οἱ κατὰσκοποι τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλ' ἀπλῶς στολὴν ἑνὸς ἰδιώτου ἀνεξαρτήτου, διότι εἰξέβρεις, ὅτι οἱ ἀνεξάρτητοι ἐν καταστάσει εἶναι οἱ μᾶλλον ὑπουργολάτραι, χαμερπεῖς, κόλακες, εἰς ὅλας πάντοτε τὰς κυβερνήσεις καὶ τὰ ἔθνη, μόνος δὲ ὁ ἐργατικὸς λαὸς γεννᾷ ἀνεξαρτησίαν χαρακτηῖρας. Λοιπὸν εἰσέρχομαι εἰς τι καφφενεῖον, ξενοδοχεῖον ἢ εἰς συναναστροφὴν τινα, δὲν φορῶ ὅμως ποτὲ χειρόκτια, οὔτε πῖλον ὑψηλὸν, ἀλλ' ἐνδύομαι ταπεινά, διότι ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι εἶμαι ὁ τᾶδε κτηματίας, ὁ γερουσιαστής, ὁ στρατηγός, ἐντούτοις μισεῖ ὁ Ἕλλην τὰς ἐπιδείξεις καὶ περιφρονεῖ τὰς ἀριστοκρατικὰς ἑξεῖς· ἐπομένως ἐν τῇ καπνιστροφῇ καὶ ὁ λόγος σου ἔχει κύρος, καὶ ὅλοι λέγουσιν, τὸ εἶπεν ὁ τᾶδης . . . ὅστις εἶναι ἀνεξάρτητος, οὔτε θέσεις θέλει, οὔτε ἀνάγκην ἔχει νὰ κολακεύσῃ.

— Πλὴν δὲν μᾶς εἶπες, τί θὰ λέγῃ ὁ τᾶδης, ἢ σὺ ὁ μετεμφοισμὲνος ὑπουργικός.

— Θὰ λέγω, — πρὸς ἐκείνους θέβαια εἴτινες εἶναι ἀντιπολιτευόμενοι, καὶ ὁ εἰς λέγει· τὸ μακρὺ του καὶ ὁ ἄλλος τὸ κοντό του, ὅτι — κύριοι τζαμπουνᾶται, μὲ συμπάθειο, — καὶ σᾶς τὸ λέγω, ἐγὼ ὅστις δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην, μὲ συμπάθειο, νὰ κολακεύσω οὔτε ὑπουργούς, οὔτε ὑπαλλήλους· εἶμαι ἀνεξάρτητος πολίτης καὶ ζῶ μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ προσώπου μου· ἀλλὰ, ἡ ἀλήθεια, εἶναι πάντοτε ἀλήθεια, καὶ ἀπὸ τοὺς νῦν ὑπουργοὺς ἱκανοτέρους δὲν ἴδομεν.

— ὦ! ὦ! θὰ φωνάζουν ὅλοι, τοὺς τέτοιους τοὺς τέτοιους . . . διότι, ἂν ἀκούσης, ὅλος ὁ κόσμος κατακραυγάζει ἐναντίον αὐτῶν. Ἀλλὰ — μὴ τζαμπουνᾶτε, — θὰ τοῖς λέγω ἐγὼ, μὲ τὸ φλέγμα ἀνεξαρτήτου πολίτου, διότι τὸ ἔθνος αὐτὸ καὶ τὸν Ἀριστείδην, τὸν δίκαιον ἐξωστράκισεν ἄλλοτε, καὶ τὸν μακαρίτην Καποδίστριαν, τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἐφόνευsen ἀκόμη χθὲς — τέτοιοι εἴμεθα ἡμεῖς· ποτὲ δὲν μᾶς ἀρέσει τίποτε· — οἱ νεωτερισμοὶ εἶναι ἡ ζωὴ μας, τὸ ὄπλον ἡ θρησκεία μας.

Εἰς ταῦτα τὰ γενικὰ, (τὰ ὅποια ἐγὼ ῥίπτω μετρημένα,) θὰ ἰδῇς ὅτι *τζιμουδιά*, μὴτε λέξιν δὲν θὰ προσφέρῃ τις, ἀλλὰ θὰ κρεμάσουν δύω σπιθαμαῖς μούτρο, καὶ μόνον οἱ ῥόθωνές των θὰ ἀνοιγοκλείουν — τότε προσθέτω — Δὲν σὰς ἀρέσουν οἱ ὑπουργοί ; εἶναι ἀνίκανοι ; ἂς λείψουν, καὶ τότε βλέπομεν· τότε θὰ αἰσθανθῇτε τὴν ἑλλειψίν των. Καὶ ἰδοὺ ἓν παραδειγμα πρόσφατον· ἡ σταφὶς μέχρι τῆς χθὲς ἔδιδε τὰς μεγαλητέρας ἐλπίδας εὐφορίας, μόλις ὁ Κύριος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἑλλείψεν τῆς θέσεώς του, μεταβὰς εἰς ἄδειαν, καὶ ἀμέσως ἐροχῇ, χειμῶν, κατακλισμός, καὶ ὁ σταφιδοκαρπὸς χάνεται ἂν ὁ κύριος ὑπουργὸς δὲν σπεύσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θέσιν του. — Ἐν αὐτὸ κύριοι, — ἄλλο· ὁ κύριος ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς δὲν σὰς ἀρέσκει, εἶναι ἀκατάλληλος, εἶναι . . . μολονότι δὲν ἠξίερω τίς τῶν συναδέλφων του, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! εἶναι καταλληλότερος, ἐκτὸς τοῦ κυρίου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, ὅστις εἰξέυρει γράμματα εἰξέυρει καὶ ὀλίγην ποίησιν· μολαταῦτα, μεταξὺ των ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ ἀνεγνώρισαν, ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ δεχθῇ τὸ βάρος δύο ὑπουργείων, καὶ ἰδοὺ καθ' ἑκάστην, ἐλέπετε, ὅτι πολλὰ εὐμορφα δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπογράφει ὅλα τὰ ἔγγραφα ἀμφοτέρων τῶν ὑπουργείων μέχρι καὶ τῶν σχεδίων.

Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν ἐπιχειρήματα, κύριε Ἀδερφίτα, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶμαι πολίτης ἀνεξάρτητος, θὰ βλέπῃς νομίζω, ἔναν ἑνα νὰ φεύγῃ ἀπὸ σιμὰ μου ὑπουργικώτατος !

— Θαῦμα, μὰ τὴν Πατρίδα ! ἀλλὰ λησμονεῖς, καθὼς βλέπω, ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου, καὶ πρέπει νὰ πηδῇς. Τὰ πηδήματά σου θέλουν οἱ ἀναγνώσται, αὐτὰ σὲ προστάζω. Ἐμπρὸς λοιπὸν, εἰς τὴν Σύρον, ὅμως πρόσσεχε νὰ ἦσαι ἄθρὸς ὡς τὸ γάλα, καὶ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι· μὴν ἀκούσω παράπονον, διότι μὰ τὴν φιλίαν μας ! σὲ παραδίδω εἰς χεῖρας τῆς Ἀστυνομίας, ὅχι βέβαια τῆς Συριανῆς, διότι ἐκείνη δὲν εὐκαιρεῖ, τὴν ἡμέραν κοιμᾶται, τὴν νύκτα διασκεδάζει, ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τῆς ἡμετέρας, καὶ ἐννοεῖς, ὅτι εἰς ἓν δευτερόλεπτον δὲν ἔχεις οὔτε οὐρὰν, οὔτε ὄνυχας οὔτε . . . !

— Ἄι ! ἔκραξε τὸ δαιμόνιον, ἐρρίγησε σπασποδικῶς καὶ ἐπήδησε μέχρι Σύρου, ἐνθουμηθὲν τὸ ἄκουσμα τοῦ Ἑπτανησίου . . .

— Γράφε, γράφε γρήγορα, ἐτηλεγράφησε, διότι φουὰ βορῆας, ἄνεμος δυνατὸς, καὶ νέφη κόνεος μοῦ κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς· ὅχι, βέβαια κόνις τῶν ὁδῶν ἢ τῆς πλατείας, διότι κατ' εὐτυχίαν ἡ Σύρος δὲν εἶναι Ἀθῆναι, ἀλλὰ λευκόκονις τὴν ὁποίαν τεινάζσει ἀπὸ δύο καλλιπροσώπους ωραιότητος, αἵτινες διαθηματίζουσιν αἰῶνια ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πλατείας, ὡς δύο φουσκωμένοι κοῦρκοι ἐνῶ πλῆθος ἐργολάβων τὰς κυκλοῦσι διὰ νὰ θαυμάσωσι τὰ κάλλη των.

— Καλὲ τί τεριάζει ! λέγει ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· τί, μήπως ἔχομεν καὶ ἐδὼ τὸν Ἀδερφίτην καὶ πρέπει νὰ φοδῶμεθα νὰ περιπατήσωμεν ἢ νὰ βάλωμε τὸ πλατὺ μας καπέλλο — ἡ μήπως τὸ

φορεῖ καὶ κάμνῃ ἄλλῃ· αἱ δὴ μάς εἴμεθα — δὲν καταλαμβάνεις καυμένη, ὅτι κάμνομε γουρόρε; Ἰδὲ, ἰδὲ, πῶς μᾶς καλοβλέπουν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνεμος ὅμως, τάρβεις, ὅτι τὸν στέλλουν ἐπίτηδες ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ μᾶς καταστρέψουν ὅλη τὴν τουαλιέτα, διότι ἔμαθαν, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐδῶ ἐβάλαμε καπέλλα, καὶ ἐζήλευσαν ἐκείνες ἡ ζηλόφθονες.

— Ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἂν τὰ βάζωμε, μᾶς πρέπουν, διότι ἔχομε καὶ τὰ φοροῦμε· ἐκείνες ὅμως, ὅπου τ' ἀγοράζουν τρεῖς τριανταμιά...

— Εἰξεύρεις ὅμως, ὅτι δὲν τὸ φοροῦμε καλά, νομίζω πῶς θέλει ὀλίγο, πλεόν στραβά . . . καὶ ἡ κορδέλλες εἶναι κοντές.

— Πόσαις πῆχες εἶναι;

— Τέσσαρες ἡ κάθε μία ἄκρα, ξεχωριστὰ ὁ φιόγγος.

— Ἐχεις δίκαιο, θέλει ἀκόμη μιὰ πῆχη τοῦλάχιστον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἰσόμετρο. Εἰς τὰς Ἀθήνας, λέγει, βάζουν ἀπὸ ἐξ ἑως δέκα πῆχεις· ἀλλὰ θὰ πῆς, ὅτι εἶναι καὶ μεγάλοι οἱ δρόμοι, ὥστε δὲν μπερδεύεται ἂν τὴν πάρῃ καὶ ὀλίγο ὁ ἄνεμος.

Δὲν μοῦ λὲς, ἀδελφὴ, γιατί πάγει νὰ μοῦ φύγῃ ὁ νοῦς μου, ἀλήθεια πῶς ὁ Ἀβδηρίτης ἔχει πραγματικὸν δαιμόνιον;

— Εἰξεύρω καὶ ἐγὼ, καυμένη, ἔτσι λέγουν· καὶ σιωπά, διότι δὲν εἶναι παράδοξον νὰ τ' ἀκούσῃ αὐτὰ ὅπου λέμε καὶ αὔριο νὰ τὰ ἰδοῦμε γραμμένα εἰς τὴν ἐφημερίδα.

— Καλὲ δὲν θαρύνεσαι, κάθεται καὶ γελᾷ μὲ τὸν κόσμον τῶν Ἀθηναίων, τὸν ἀνόητο· δὲν ἔρχεται νὰ μᾶς τὰ εἰπῇ καὶ ἐδῶ! Ἐπειτα αὐτὸς λέγει, τὰ ἔκαμε διὰ πολιτικὸν σκοπὸν, διὰ νὰ δείξῃ τάχα, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὸ διάβολό του· αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπεν ἓνας μυστικά.

— Ἡμπορεῖ· τίς εἰξεύρει, ἀδελφὴ, ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶναι ἄβυσσος...

— Ὁ ἥχος τῆς μουσικῆς δὲν μὲ ἄφησε ν' ἀκούσω τὸ τέλος — Τί ὠραῖος σκοπὸς ἂν καὶ ἀπλούστατος, ἀλλὰ παίζεται μὲ τόσῃ τέχνῃ, ὥστε ὅταν θέλουν νὰ τὸν ἀλλάξουν μόνον τὸν χρόνον ταχύνει ἢ ἑρᾷ δύνει καὶ ἀκούεις ὥς νὰ παίζουν χίλια ὄργανα, ἐνῷ εἶναι μόνον τρία ἥμισυ, διότι ἀπὸ τὸ τέταρτον, τὸ ὅποιον εἶναι κηθάρᾳ ἐλλείπουν τρεῖς χορδαί... ἐν τούτοις ὁ κόσμος διασκεδάζει.

— Ἐλα, δαιμόνιον! ἄφησε τὴν Σύρον, ἄλλοτε πάλιν.

— Παρών.

— Τὰ λουτρά τοῦ Πειραιῶς, θέλω τὰ λουτρά.

— Θέλε· τέτοια ὥρα τέτοια λόγια· λάβε τώρα τὴν ζωγραφιὰ καὶ ταῖς ἱστορίαις πλεόν κατόπιν, μολονότι εἶναι καὶ πράγματα τὰ ὅποια δὲν λέγονται, ἂν καὶ λέγωνται...

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.